

'Roos!' roept mama. 'Je bent iets vergeten!'

Roos loopt gauw weer terug. 'Wat dan?'

Mama geeft haar een tasje. 'Je kaars en de spulletjes om je kerststukje mee te versieren.'

'O, ja!' zegt Roos. 'Bedankt, mam. Het wordt vast het mooiste kerststukje van de hele wereld, want je hebt zo veel leuke spulletjes in mijn tas gestopt.'

En dan rent Roos zo snel als ze kan naar school.

Na schooltijd loopt Roos blij met haar kerststukje naar huis. Mama zal het vast prachtig vinden, denkt ze trots. Als ze langs de kleine huisjes bij de haven loopt, ziet ze hoe een oude man aan het sneeuwruimen is. Roos heeft de man al vaker gezien. Hij heeft een bruinverbrand gezicht vol rimpels, en hij kijkt vaak een beetje verdrietig. Roos vindt dat heel erg. Als de man Roos ziet, glimlacht hij. Hij stopt even met sneeuwschuiven om naar haar te zwaaien.

Ineens krijgt Roos een idee. 'Kijk, meneer,' hoort ze zichzelf zeggen. 'Dit kerstbakje is voor u!' De oude man kijkt haar verbaasd aan. 'Maar kind,' zegt hij, 'dat kerststukje wil je toch zeker zélf graag houden? Het is zo mooi! Heb jij dat gemaakt?'

Roos knikt. 'Ja, maar het is echt voor u.' De ogen van de man worden een beetje vochtig. 'Ach,' zegt hij. 'Wat ontzettend lief. Ik kan je eigenlijk niet eens vertellen hoe blij je me hiermee maakt. Dank je wel, hoor.' 'Geen dank,' zegt Roos een beetje verlegen. 'Ik, eh... Ik vind het fijn dat het bakje nu bij u in huis kan staan.'

'En?' vraagt mama vrolijk als ze de deur opendoet. 'Waar is nu het mooiste kerststukje van de hele wereld?'

'Dat heb ik niet meer,' zegt Roos, terwijl ze haar laarzen schoon stampt op de mat.

'Ik heb het aan die oude meneer gegeven.'

'Hè?' zegt mama verbaasd. 'Aan welke meneer?'

Roos haalt haar schouders op. 'Ik weet eigenlijk niet hoe hij heet, maar hij woont in een van die kleine huisjes bij de haven.'

'Maar Roos!' zegt mama geschrokken.

'Je weet toch wel dat je niet zomaar bij vreemde mensen naar binnen mag gaan?'

'Dat heb ik ook niet gedaan,' zegt Roos.

'Ik heb die meneer al veel vaker gezien, op het bankje voor zijn huis. Hij zwaait altijd als hij me ziet. Vandaag was hij

aan het sneeuwruimen. Hij lachte naar me, maar toch ziet hij er ook altijd een beetje verdrietig uit. En daarom heb ik

mijn kerststukje aan hem gegeven. Eerst zei hij dat ik het zelf moest houden, maar uiteindelijk was hij er heel erg blij mee.'

'Och,' zegt mama. 'Wat lief van je, Roos. Ik vind het fijn dat je ook aan andere mensen denkt. Ik ben trots op je.'

'Ja,' zegt Roos. 'Alleen heb ik nu niets voor jou, mam!'

Mama geeft Roos een kus. 'Geeft niks,' zegt ze. 'Kom, dan gaan we Joep uit z'n bedje halen.'

Even later staat Roos' broertje vrolijk met een biscuitje in de box.

'Oos!' roept hij blij. 'Oos thuis!'

Roos lacht. 'Ja,' zegt ze. 'Oos is weer thuis. Leuk, hè?'